
Grigorij Grabovoj Petrovics

Grigorij Grabovoj tanítása a Földről

Grigorij Grabovoj szemináriuma, amelyet
2003. november 4 -én tartott meg

Grigorij Petrovics Grabovoj

Grigorij Grabovoj tanítása a Földről

Grigorij Grabovoj szemináriuma, amelyet 2003. november
4 -én tartott meg

2016

Grabovoj G.P.

Grigorij Grabovoj tanítása a Földről. Serbia: Grigorii Grabovoi PR KONSALTING TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT., – 2016. – 24 p.

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része sem másolható, semmilyen formában, a szerzői jogok tulajdonosának írásos engedélye nélkül.

GRIGORI GRABOVOI®

© Грабовой Г.П.,2003

© Grabovoj G.P.,2003

© G.P. Grabovoj., Magyar

fordítás, 2015

ISBN

2003. november 4.

Tisztelt Hallgatóim! A mai szeminárium témája – Tanítás a Földről.

Jelen tanítás keretében fontos lenne kiemelni, hogy a Föld kizárólag arra rendeltett, hogy biztosítsa az emberi élethez szükséges feltételeket. Tehát a Föld valamennyi megnyilvánulása a külső, vagyis a külvilággal kölcsönhatásban lévő struktúrában, és az Isteni fejlődés struktúrájában mindenekelőtt arra irányul, hogy lehetővé tegye az emberi létezését. Ezért érdemes lenne megfontolni, többek között, a Föld életben maradási potenciálját egy globális katasztrófa bekövetkezése esetén.

Célszerű lenne a Földet és az Emberi tudatot összekötő rejtett szálakon keresztül választ keresni arra, hogy milyen folyamatok mennek végbe a Föld területén, pontosabban a Föld felszínén és milyen valószínűséggel fordulhat elő, például, egy bakteriális fertőződés okozta pusztulás. Hiszen napjainkban kétséget kizáró ténynek számít az, hogy a biológiai (bakteriális) fegyverek képesek előidézni az élővilág apró részecskékre történő bomlását, noha a részletek még nem teljesen ismertek.

Amikor a Föld struktúrájáról beszélünk, elsősorban szemügyre kell vennünk az emberi gondolkodás fejlődését a mélyebb megértés irányában a Földet, mint a Teremtő struktúrájának egyik lényeges elemét illetően. Hiszen a Föld is a Teremtő része, az Isten fejlődésének struktúrája az örökkévaló élet terén, és ha ez valóban így van, akkor rendelkeznie kell örökkévaló fejlődést biztosító funkciókkal is.

Ebből a megközelítésből rálátást kapunk a Föld örökkévalóságának szintjére, mint olyan struktúrára, amely az emberrel együtt fejlődik. Ha erre a szintre is úgy tekintünk, mint a Föld fejlődésének struktúrájára, amely az emberi lét fenntartására irányul, akkor érthetővé válik, hogy a Földről szóló tanításomban minden arra a megértésére alapul, hogy a Föld legfőképp az örökkévaló élet biztosításának céljából lett létrehozva. E megértés gyakorlatilag lehetővé teszi a tudás

azonnali elsajátítását.

Célravezető lenne elgondolkodni azon, hogy sokszor a szavak is örökkévaló végtelen irányítóerővel bírnak. Ezt egy orosz nyelvből vett példával, a „Земля” (magyarul: Föld) szóval szeretném illusztrálni, amelynek a „я” (magyarul: én) személyes névmással megegyező utolsó betűje rávezet bennünket arra, hogy a tudat határain belül én, mint személyiség hol helyezkedem el. A „Земля” (magyarul: Föld) szó konkretizálja az ember fejlődésére kijelölt helyet. Ennek segítségével észleljük, hogy a Föld és az Ember egy elválaszthatatlan egységet képez. Tehát az embernek úgy kell a Földre tekintenie, mint a saját növekedésének és fejlődésének színterére, illetve struktúrájára.

A Földről szóló tanításomban megpróbálok rávilágítani arra, hogy milyen szerepet játszik az ember és a Lélek szellemi kapcsolata a Föld észlelésében. Az ember szellemi szinten észleli, hogy milyen fejlődésen megy keresztül a Lelke a Föld struktúrájában.

Tehát a Föld - a kollektív tudat észlelésének terében – nem más, mint a Lélek megismerésére kiterjesztett emberi Szellem. Ha tovább megyünk ebben az okfejtésben, akkor látni fogjuk, hogy fontos szerepe van annak is, hogy milyen a Lélek állapota a Föld érzékelésénél az egészség helyreállítására, feltámasztásra vagy feltámadásra irányuló törekvéseink során. Hiszen az ember a Földet is úgy észleli, mint ahogyan Lelkének a Szellemi állapotát.

Itt kiemelném, hogy a Léleknek lehetnek bizonyos Szellemi állapotai. A Szellemi állapot szintje az ember esetében, ugyanúgy, mint az Egyetlen Isten Fizikai Testének esetében, az emberi Szellemet testesíti meg, amelyre úgy tekintünk, mint a Teremtő Lelkére, vagyis az Egyetlen Isten vetületére itt a Földön

Ha többször megismételjük, átolvassuk vagy leírjuk ezeket a kifejezéseket, egy idő után láthatóvá válnak számunkra a Lélek Szellemi állapota, vagyis tulajdonképpen az emberi Lélek, és a Föld alakulása közötti kapcsolatok. Amikor a megismerés folyamatában elérjük ezt a fokot, rájövünk, hogy az ember Lelke egészen pontosan tudja a Föld bármelyik paraméterét.

Tehát a Lélek ismeri a világegyetem minden rezzenését, ami azt jelenti, hogy a Földről való tudást is tulajdonképpen sejtszinten hordozzuk magunkban. Úgy észleljük a Földet, mint valami teljesen közeli, vagy pontosabban, a hozzánk egyik legközelebb álló struktúrát az örökkévaló fejlődés terén.

Egy másik vetületben vizsgálva ezt a kérdést, feltehetjük, hogy létezik valahol a kozmikus térben egy fejlődésben lévő objektum, melynek végső célkitűzése - az örökkévaló lét. Neve – Föld. Ezzel az objektummal mi magunk is egészen szoros kölcsönhatásban vagyunk. Próbáljunk logikus választ keresni arra, hogyan is érvényesül valójában ez a kölcsönhatás. Gondoljunk bele, hogy a Föld egy végtelen térben mozog, felettébb veszélyes környezetben, ahol létét minden egyes pillanatban egy üstökös becsapódása vagy más ismeretlen folyamat fenyegeti végítélettel. Ebből kifolyólag arra következtethetünk, hogy az életben maradáshoz kölcsönhatásban kell lennie, például, az emberrel, aki ugyanúgy fejlődésre és örökéletre van rendeltetve. Fordítva is feltehetjük azonban a kérdést: vajon a Föld megengedi-e a nukleáris vagy más ember okozta ökológiai balesetek bekövetkezését? A Föld, mint élő szervezet, amely azzal a feladattal van felruházva, hogy létet és fejlődést biztosítson más elemek számára, mégis ad némi szabad mozgásteret az embernek is, és bölcsen megengedi neki, hogy bizonyos tetteket vigyen véghez a felszínén, vagy esetleg a mélyebb rétegeiben.

Feltételezhető, hogy a Föld növekedési folyamaton megy keresztül. Az ehhez vezető legegyszerűbb út: a feltámadott emberek számának növekedése maga után vonja a Föld

méreteinek növekedését. Tehát a Föld egyik potenciális fejlődési útja – a holtak feltámasztása. Egy másik lehetőség - ami egyébként több tudományos-fantasztikus műben is felvetődött már- egy olyan fegyver vagy technológia kifejlesztése, amely robbanással tudná megakadályozni, például, egy meteor becsapódását. De a Föld nem a rombolás irányába fejlődik, hiszen, mint Isteni struktúra, kizárólag teremtő fejlődésnek adhat teret. A destruktív, romboló jellegű fejlődési rendszerek, mint például az atomrakéta kifejlesztése, inkább a szabad akarattal rendelkező ember elméjére jellemzők. Az ember, természetesen, fejleszthet új technológiákat, azonban ezek a globális pusztításra irányuló rendszerek a Föld megmentésének szempontjából hatástalanok maradnak.

Éppen ezért említem ilyen gyakran a „struktúra” vagy a „strukturális rendszerek” kifejezéseket az emberi Szellem és a Föld, vagy pedig emberi Lélek és a Föld vonatkozásában. Lényegében létezik egy alapvető kapcsolatrendszer, amely egyértelműen arra utal, hogy a Föld és az ember egy elválaszthatatlan egységet képez az örök fejlődés terén. A Földön kívül, valahol az örökkévaló fejlődés terén létezik egy ősforrás, amely információval táplálja az emberiséget, a civilizációt és a Földet.

A fent említett rendszer a következőképpen modellezhető: tegyük fel, hogy létezik az Örökkévalóság eleme, például egy nagy szféra, amelynek központi része, mint minden más összetevője is - örökkévaló. Ha feltesszük azt a kérdést, hogy az Örökkévalóságban hol van az alapszint, vagyis az a kiinduló pont, amely az Örökkévalóság külső struktúrájához vezet, akkor arra a következtésre fogunk jutni, hogy az ember vonatkozásában ez a pont nem más, mint a Föld. Ha ezt a kérdést általános szellemi alapra helyezzük, akkor Istenhez, azaz az Egy Isten Fizikai Testéhez jutunk el, amely ugyanúgy kölcsönhatásban van a Földdel és gyakorlatilag ugyanazon a szellemi szinten mozog, mint az ember, hiszen a fizikai testet öltött Isten is emberként jár-kel itt a Földön. Ez az a kritérium, amely megmutatja nekünk,

hogy szellemi szinten semmi sem választja el Istent az embertől. Tehát a Föld nem más, mint Isten és az ember szellemi együttműködésének színtere, ahol az ember Istennel azonos fejlődési lehetőséggel rendelkezik.

A Holdon, például, az embernek szkafandert kell viselnie az életben maradáshoz, ami nem mondható természetes életkörülménynek. Mindazonáltal, ha a végtelenség irányába szeretnénk fejlődni, akkor meg kell értenünk, hogy a „szkafander” fogalma, nem csupán egy oxigént biztosító és emberi testet borító védőruhát jelent, hanem egy olyan rendszert, amely kölcsönhatásban van az emberi formával. Ebből kiindulva arra a következtetésre jutunk, hogy az emberi fejlődés külső attribútumainak feladata - az emberi forma megőrzése, amely minél közelebb áll az emberi testhez, annál jobban átveszi az emberi forma paramétereit.

Ha ebből a szempontból vizsgáljuk például a Földet és figyelembe vesszük azt, hogy a Föld alakja leginkább a szférikus formát közelíti, akkor eljutunk egy olyan struktúrához, amely az ember fizikai testével is kapcsolatban áll valamilyen szinten, hiszen az emberi fej is egy szférikus struktúra, amelyet általában gondolatokkal, gondolkodással hozunk összefüggésbe. A gondolat megjelenése illetve a gondolat formálása is a szférikus formához kapcsolódik leginkább.

Ebből kifolyólag, Isten számára a gondolkodás fejlődésének materiális struktúrája – nem más, mint a Föld materiális megnyilvánulása. Isten, elsősorban, olyan kategóriákban gondolkodik, mint „az emberi létezéshez szükséges Föld”. Gondolkodása akkor válik érthetőbbé számunkra, amikor, akaratával egybehangzóan, mi is azt kívánjuk, hogy a Földön béke és boldogság honoljon. Ekkor világossá válik számunkra, hogy Isten elképzelései szerint az emberi lét előfeltételezi a megélhetéshez szükséges létalapot is.

Az emberi fejlődés vonatkozásában – itt visszatérnék arra a korábbi utalásomra, miszerint a szkafander jobban hasonlít az emberi testre, mint egy rakétára emlékeztető

úrhajó – arra derül fény, hogy az ember fizikai testével való hasonlóság átmegey a szférikus folyamatok struktúrájába. Vagyis a gyakorlati életben, a nagy távolságban lévő tárgyakat, például a csillagokat vagy bolygókat, az optikai rendszerünk kör alakú projekcióként észleli.

Minél közelebb kerülünk az Isten és Ember közötti kölcsönhatások struktúrájához, annál láthatóbbá válik számunkra, hogy az lényegében nem más, mint a szférikus kölcsönhatások struktúrája. A vizuális térben a távoli jövő projekciója is szféra formájában jelenik meg előttünk. Ha a jövő képét kivetítjük egy objektumra, vagyis a szférát áthelyezzük például egy természeti tájra, látjuk, hogy a szféra szinte belesimul, vagy inkább befolyik a környezetbe. Tehát amikor megismerjük a Föld fejlődési struktúráját Isten, az ember és maga a Föld szempontjából, jóformán észlelhetővé válik számunkra, hogyan áramlanak át a jövő struktúrái a körülöttünk lévő durva anyag struktúrájába. Ezek a folyamatok leginkább a hegyekben figyelhetők meg, ahol a föld szilárd halmazállapotú kőzetekből álló rétegei hosszabb ideig változatlanok maradnak. Ekkor már képesek leszünk kialakítani a helyreállítást vagy tulajdonképpen az örökkévaló fejlődést elősegítő hatékony mechanizmusokat. Amikor elkezdjük ily módon érzékelni a jövőbeni folyamatokat és képesek leszünk immár a Föld és a saját fizikai testünk fejlődésének szempontjából szemlélni azokat, többé nem teszünk különbséget a meglévő fizikai testünk és a Föld szférikus alakja között. Rájövünk, hogy az ilyen jellegű áramlás, első sorban, az ember Szellemének megismerésével valósul meg. Tehát az ember Szelleme, amely arra törekszik, hogy megismerje a jövőt, látja, hogy hogyan jut át ez a jövőkép a jelenlegi Világ struktúrájába. Ebből kifolyólag arra következtethetünk, hogy a halál bekövetkezésének megakadályozásához elegendő csupán gondolatainkban kivetíteni a bolygónk vagy lényegében bármilyen más általunk észlelt objektum alakját, de elsősorban természetesen a Földét, a saját fizikai struktúránkra. Az ily módon megjelenített képpel való egybeolvadás illetve azonosulás

Isten szemében nem más, mint a Földdel való kölcsönhatás megnyilvánulása. Tehát Isten gyakorlatilag megteremtette számunkra a létezés minden feltételét: ha az ember megteszi az első lépést a Földön, akkor minden lehetősége megvan arra, hogy végtelen időig járjon rajta.

Hogyan fordulhat elő, hogy az ilyen tulajdonságokkal rendelkező ember, mégis bekerül a biológiai pusztítás rendszerébe? A válasz egyszerű: Isten és az ember gondolkodási struktúrája között disszonancia van. Az ember lineáris rendszerekben vizualizált képek által gondolkodik, Istennel ellentétben, aki többdimenziós rendszerben gondolkodik, azaz az egyik észlelési síkon tudja, hogy létezik a Föld, amely az emberi lét és az örökkévaló fejlődés biztosításának céljából jött létre, egy másik, az emberhez közelebb álló síkon pedig tisztában van azzal, hogy az ember ott él a Földön, és a Föld biztosítja számára a fejlődéshez szükséges eszközöket.

Szellemi szinten Isten úgy tekint az emberre, mint a Föld fejlődésének az alapjára, illetve a Föld struktúrájának az alapjára. Ezek az egybevonások hozzásegítenek bennünket az Isteni gondolkodás megértéséhez, feltárják előttünk az úgy nevezett folyosó rendszereket, aminek következtében az optikai vonal hirtelen végtelen mennyiségű kombinációban bontakozik ki, megjelenítve előttünk a tökéletes fejlődés útját, vagy a folyamatok valószínűségi változóit, amelyek hozzájárulnak az optimális állapot eléréséhez.

Tehát a Föld, Isten szempontjából, az emberi lét „norma” kritériuma. Ha a Földön zajló folyamatokra úgy tekintünk, mint a „norma”, azaz az optimális állapot elérésére irányuló folyamatokra, akkor rájövünk, hogy az emberen kívüli élővilág (emlősök, madarak, halak) a „norma” elérését elősegítő változók rendszerét képezi, amelyben például előfordulhat az, hogy a magas radioaktív sugárzással sújtotta területen egy bizonyos állatfaj elpusztul.

Ez arra enged következtetni, hogy a Föld növény- és állatvilágának fejlődési vonalai gyakorlatilag az emberi fejlődés útmutatóinak szerepét töltik be. Tehát az ember fejlődése

lényegében abban rejlik, hogy a természeti környezetének megfigyelése során már nem csupán egy fát vagy egy pillangót lát, hanem az örökkévaló fejlődés struktúráját. Az ember bekerül egy olyan koordináta-rendszerbe, ahol pusztán az a tény, hogy valahol fű terem, nyilvánvalóvá teszi számára, hogy azon a helyen, a tér azon pontján, lehet élet. Az egészségünk helyreállítása vagy más Világok irányába történő előrehaladásunk során - hiszen nem csupán az egészségünk fenntartására, javítására kell törekednünk, hanem más rendszerekben való fejlődésre is - a Földi élethez hasonlóan egyszerű kombinációkkal találjuk szemben magunkat. Ne feledjük, hogy már most is számos kísérletet végeznek olyan rendszerek kidolgozása érdekében, amelyek biztosítani tudják az élőlények életfeltételeit a világűrben.

A korábban említett kölcsönhatások rendszerében létezik egy másik elem is, amelyben a külső struktúra át tud áramlani a növényekbe vagy az állatokba. Az ember esetében azonban ez a folyamat másképp zajlik: amikor a külső környezet fejlődésében eléri az embert, a fejlődést indukáló áramlás megáll, hiszen egy olyan lényel kerül szembe, akit Isten eredendően az örökkévaló fejlődés céljából hozott létre. Itt egy magasabb kölcsönhatási szintről van szó, ahol az embernek a saját struktúrájával, saját személyiségeivel kell hatást gyakorolnia a Földre. Ebből kifolyólag arra a következtetésre juthatunk, hogy az ember valóban képes befolyásolni az ökológiát, sőt akár egy globális pusztulást okozó katasztrófát is elő tud idézni. Ezen veszély előfordulási lehetősége akkor szűnik meg, amikor a kölcsönhatások rendszerét megértő emberek száma eléri a kritikus tömeget. Amikor felismerjük Isten és az ember, illetve Isten és a Föld közötti kölcsönhatásokat, amikor tudatosul bennünk, hogy Isten tulajdonképpen már rámutatott arra, hogy mit kell tennie a Földnek az ember vonatkozásában és, hogy a Földnek az emberrel összefogva kell elvégeznie a kitűzött feladatot, minden egyszerűbbé válik. Tehát meg kell értenünk, hogy Isten megmutatta a fejlődés útját, és ezt az utat az embernek a Földdel közösen kell megtennie.

Ha mindezt egy a közlekedésfejlesztés során kidolgozott navigációs térképpel hasonlítjuk össze, akkor rájövünk, hogy a végtelen fejlődés folyamata során is elegendő egyszerűen csak megkapni az utasítást, majd pedig a Földdel egyidejűleg helyesen értelmezni azt. Így valósul meg a fejlődés szinkronizálása.

A megértés ilyen jellegű felépítése első sorban az állatvilágra lehet jelentős hatással. Hiszen ezáltal elérhetjük azt, hogy az állatok többet értsenek a világ jelenségeiből, ha nem is technikai aspektusban, mint például autók vagy gépek működésének vonatkozásában, de tudjanak az emberrel hasonló módon értelmezni bizonyos dolgokat.

Indiában például a teheneket szentként tisztelik és fokozottan ügyelnek arra, hogy ne essen bántódásuk. Tehát, véleményem szerint, megadják nekik az emberrel való békés együttélés és a párhuzamos fejlődés lehetőségét. Ez a szabadság lehetővé teszi, hogy a tehenek intellektusa egy félelemtől mentes környezetben fejlődjön, ahol az emberrel való kölcsönhatás megfelel az örök fejlődés kritériumainak.

Az ilyen jellegű kölcsönhatás Isten szemében sajátos kanonikus jelentőséggel bír, hiszen arra utal, hogy az ember elérte azt a szintet, ahol már nem pusztítja tovább a környezetét, hanem éppen ellenkezőleg: életfeltételeket biztosít az erdők, növények és állatok számára.

Itt egy teljesen harmonikus kölcsönhatási szintre jutunk a diagnosztikus rendszerek terén, ahol az ember érti, hogy egy csapatot alkot a környezetével és ennek megfelelően cselekszik. Tudja, hogy a Földnek legalább annyira fontos, hogy legyenek növények, mint magának az embernek. A növények esetében pedig a fotoszintézis nem más, mint a közös „csapatmunkából” rájuk eső feladat.

Ha tovább megyünk, hogy megvizsgáljuk, hogyan működik az állatvilág, a következő kérdéseket kell feltennünk magunknak: miért léteznek állatok, milyen célt szolgál a fejlődésük, miért van szükség farkasokra, őzekre vagy szarvasokra? Erre a kölcsönhatási szintre jutva elgondolkodhatunk azon is, mit tehet az ember annak

érdekében, hogy a farkas ne legyen agresszív más állatokkal szemben. Ahhoz, hogy a farkas ne egye meg a szarvast, az embernek más táplálékot kell biztosítania számára, például valamilyen szintetikus anyagokból készült eledelt.

Az ilyen jellegű szabályozó funkció célszerűségének belátása arra a gondolatra sarkall bennünket, hogy az embernek, miután eléri a fejlődés bizonyos fokát, tulajdonképpen be kell avatkoznia a természet irányítási struktúrába ahhoz, hogy az agressziót kifejtő rendszerek is részt tudjanak venni a közös fejlődésben. Így tehát elérjük azt, hogy a farkas nem eszi meg többé a szarvast, hiszen az ember biztosítani tudja számára a táplálékot, azaz megteremti a számára megfelelő életfeltételeket. Számunkra megadatott az a lehetőség, hogy bizonyos agresszív rendszereket át tudjunk vinni egy agressziótól mentes párhuzamos fejlődési szintre. Ez a felismerés felveti a következő kérdést: mit tehetünk azért a Világért, amelyet globális katasztrófa okozott pusztulás fenyeget? Hogyan lehet az állatvilággal szemben alkalmazható technológiákat átvezetni egy másik szintre és ez által megelőzni például egy atomrobbanást? Itt már a konkrét irányítási technológiák szélesebb spektruma tárul elénk, amelyek nem csak egy nukleáris katasztrófa elhárításában lehetnek hatékonyak, hanem végső stádiumban lévő rákos betegek gyógyulásában is.

Munkám során többször végeztem olyan irányítást, amelyben párhuzamot vontam az állatvilágban és az emberi szervezetben zajló folyamatok között: a ragadozó és nem ragadozó fajok viselkedésén jól látható, milyen jellegű kölcsönhatásnak kell kialakulnia ahhoz, hogy a szervezetben ne történjen sejt-mutáció, azaz ne keletkezzen rosszindulatú elváltozás. Tehát ezeknek a folyamatoknak a részletes elemzése hatékony helyreállítási rendszert tud biztosítani.

Ahhoz, hogy egy végstádiumban lévő rákos beteg helyre tudja állítani az egészségét, gondolataiban át kell helyeznie magát egy olyan struktúrába, ahol egy ragadozó, például egy tigris, éppen arra készül, hogy prédájára vesse magát, majd mindent meg kell tennie annak érdekében, hogy a kiszemelt vad ne

essen áldozatul a ragadozónak. Tehát akaraterejével és az irányítási rendszer alkalmazásával találnia kell egy olyan megoldást, amely leállítaná a rendszer agresszív megnyilvánulásait. Így tud meggyógyulni akár egy súlyos betegségben is szenvedő beteg.

Az ilyen jellegű irányítás egyik eleme megjelenik azokban a technikákban is, amelyeket akkor alkalmazunk, amikor egy fa mellé állva töltődünk fel és energiát gyűjtünk a gyógyuláshoz. Ez tulajdonképpen ugyanaz a rendszer egy gyengébb jeladású szintje, ahol az ember a fák harmonikus kölcsönhatású energiamezőjét használja fel ahhoz, hogy be tudjon lépni a helyreállítási fázisba. Ez az a helyreállítási technológia, amit a növény- és állatvilág biztosít számunkra.

Ebből kifolyólag arra következtethetünk, hogy az ember és a Föld egy közös intellektuális feladat előtt állnak: létre kell hozniuk a biológiai rendszerek optimális, azaz a normának megfelelő, fejlődési mechanizmusát. Ennek a feladatnak a következő szintje – olyan feltételek megteremtése, amelyek lehetővé teszik az elhunytak feltétlen feltámadását. Tehát a meglévő visszatartó geometriai rendszert be kell helyettesíteniük egy magasabb szintű fejlődési rendszerrel.

Próbáljunk logikus választ adni arra, miért növekszik a Föld térfogata. Már az utóbbi két és fél évben is jelentős növekedést mértek, ami kozmikus aspektusból nézve, nem számít olyan hosszú időnek... Ezzel egyidejűleg növekedést mutatott az optikai spektrumban észlelhető szemcsék koncentrációja, ami első sorban arra utal, hogy a Földre jelentős mennyiségű külső anyag is kerül. Ha a műholdak által mért Földre zúduló meteorzárporok mennyiségét összevetjük a Föld növekedésének mértékével, azt látjuk, hogy az utóbbi aránytalanul nagyobb értéket mutat: a Föld egyes térségeiben évente akár több milliméteres növekedés is tapasztalható.

Ha összetetten közelítjük a fenti folyamatot, arra a következtetésre juthatunk, hogy a Föld térfogatának növekedése összefüggésben van az emberek feltámadásával, ami az emberi élet helyreállítására irányuló Isten is az ember együttes szellemi törekvésének eredményét képezi. Szemügyre

kell vennünk azt a tényt is, hogy az ókori állatok csontjai egy bizonyos időintervallum leforgása alatt eltűnnek a talajból. Gyakran előfordul, hogy, tegyük fel, ötezer év elteltével, a régészek már nem tudják fellelni azoknak az embereknek vagy állatfajoknak a maradványait, amelyek kétséget kizáróan léteztek egyes történelmi településterületeken.

Feltételezhetjük, hogy egy idő után az elhalt élőlények struktúráját a Föld helyreállítja egy másik térben. Bizonyos fajok és rendszerek fejlődése szempontjából ez a helyreállítási mechanizmus földalatti folyók formájában már ismert számunkra. A tömeggel és térbeli kiterjedéssel rendelkező anyagban, például a csontszövetben, az átvitel során megjelennek az élő szövet fejlődésének jelei. Tehát a Föld birtokában van a helyreállítás és az életre keltés mechanizmusának.

Ha elég részletesen tanulmányozzuk ezt a mechanizmust, kiderül, hogy az új területek, földrészek benépesítése nem csupán az emberi közösség terjeszkedése szempontjából volt fontos, hanem jelentős szerepet játszott a Föld az örökkévalóság irányába történő fejlődésében is. Amikor megértjük, hogy a Föld tulajdonképpen az ember és az örök fejlődés közötti aktív kölcsönhatási folyamatok színtere, akkor rájövünk arra is, hogy az olyan jelenségek, mint például a földrengések, azért fordulnak elő, mert a Földnek azon fejlődési szakaszában szüksége van némi felrázásra. A fejlődési szakaszok vizsgálata nem mellőzhető az emberek feltámadásának szempontjából sem, hiszen az a tény, hogy a csontmaradványok eltűnnek a talajból, arra utal, hogy ezek az emberek egy bizonyos idő elteltével fel lettek támasztva.

Amikor elkezdjük elemezni ezeket a folyamatokat, rájövünk, hogy a méhen belüli fejlődés első heteiben az emberi csontszövetek kialakulása molekuláris szinten ugyanolyan strukturáltan zajlik, ahogyan a Föld fejlődése is az örökkévalóság irányában. Ha a két modell összehasonlítása céljából készítenénk a csontszövetekről egy spektrogramot, az ugyanolyan réteges szerkezetet mutatna ki, mint a világűr optikai spektruma.

A világ külső megnyilvánulásai alapján következtethetünk az emberi szövetek, azaz az ember belső felépítésére: ami kívülről van, az megfelel annak, ami belülről van. Tehát az ember mechanikus elementáris szinten mindig visszatér a saját formájához. Ugyanezek az alapelvek vonatkoznak minden más Földön létező fajra is. Más rendszerekben vagy bolygókon élő lények vonatkozásában csak akkor tudnánk teljes meggyőződéssel nyilatkozni efelől, ha megfelelő bizonyítékokat szereznénk egy űrkutató expedíció során vagy pedig abban az esetben, ha a saját szellemi diagnosztikai rendszerünket felfejleszténénk arra a szintre, hogy kapcsolatot tudjunk teremteni velük. Szellemi szinten véve a Világ bármely rendszere ugyanazon az elvek alapján fejlődik.

A Föld fejlődési rendszere lehetővé teszi a kölcsönhatások kialakulását a műszaki vagy más tudományos fejlesztések terén, hiszen a Föld maga is egy örök fejlődési rendszerrel rendelkező struktúra. Az emberek feltámasztása terén azonban ez a folyamat másképp zajlik, mert ellentétben az emberrel a Föld, nem csak Lelki szinten, hanem fizikailag is megnyilvánuló szinten valósítja meg ezt a folyamatot. Hiszen a Föld - az Egységes Isten gondolat formája. A Földből nő ki az ember fizikai teste. Az ember helyreállításának egyik eleme az ember kölcsönhatása a Földdel. Az ősi civilizációkban a sérült testrészeket úgy gyógyították, hogy az épp testrészeket beásták vagy betakartak földdel, hogy gyógyító energiát nyerjenek belőle: a bal láb sérülésekor a jobb lábukat vagy jobb kezüket helyezték a földre. Az ókori világban ismerték tehát a Földdel való kölcsönhatási technikákat és hatékonyan alkalmazták számos betegség gyógyításában. Ezek közül néhányat ma is alkalmaznak más gyógymódokkal egyidejűleg, például iszap vagy agyagpakolás formájában. Ezért mondhatjuk azt, hogy a Föld egyik fő profilja - az emberrel való kölcsönhatás az emberi élet fenntartása érdekében.

Ha viszont megvizsgáljuk a kopácsoló harkály emberre való hatását, megfigyelhetjük, hogy ez a hang sokkal jobban

sérti a fülünket, mint bármi más. Hallatára az emberben tudatosul, hogy a harkály csőre, mint egyfajta véső, megbontja a fa szerkezetét, és ezáltal romboló hatással van rá. Más hangokkal való összehasonlítás következtében kiderült, hogy a kopácsoló harkály hangja közvetlenül és célirányosan hat az emberi génekre, úgy hogy közben kikerüli az fizikai szint struktúráját, hiszen az emberben olyankor tudatosul, hogy a környezetében valahol egy pusztítási folyamat megy végbe. Mindez arra enged következtetni, hogy bármely, a halló- illetve más érzékszervvel észlelt és „pusztítóként” kódolt információ közvetlen hatást gyakorol a génekre.

Amikor szellemi szinten elemezzük ezeket a kölcsönhatási folyamatokat, ráébredünk, hogy a megvilágosult illetve tisztánlátói képességekkel rendelkező emberek érzékelné tudják a tőlük nagy távolságban lévő dolgokat tudati szinten történő visszatükrözés alapján. Ezen emberek elsődleges feladata - a pusztító folyamatok megakadályozása. A tisztánlátás képességét a genetikai rendszer, azon belül pedig a hallás finom ráhangolásával lehet fejleszteni. Ahhoz, hogy megmentünk a fát, el kell hessegetnünk a harkályt. Ezt azonban csak akkor tudjuk megtenni, ha a harkály holléte számunkra ismert. Hogyan deríthetjük ki, hogy hol van a harkály, ha a nagy távolság miatt még a kopácsolását sem halljuk. Ha mégis sikerül valamilyen módon kiderítenünk a hollétét, akkor hogyan tudjuk meggyőzni arról, hogy mondjon le a táplálékáról. Itt megjelenik a célponttal való kölcsönhatás eleme.

Tegyük fel, hogy létezik valahol egy ország, amely atomfegyverek általi fenyegetéssel próbálja a számára megfelelő mederbe terelni politikai játszmáit. Az ilyen jellegű agresszív politikai rendszerekkel szemben is alkalmazható a harkály példáján bemutatott irányító tisztánlátás. Ha a természet elemeit elkezdjük összehasonlítani a politikai vagy társadalmi rendszerekkel, akkor meglátjuk, hogy az Egy Isten Szelleme a Földi valóság legkisebb elemeiben is megnyilvánul, abban az értelemben, hogy a világ bármely eleme kölcsönhatásban van a társadalmi rendszerrel. Azaz a Föld

bármely részecskéje kölcsönhatásban van a társadalmi rendszer jövőbeni fejlődésével.

Ha betekintést kapnánk a Föld elméjébe, láthatóvá válna számunkra, miképpen befolyásolja a Föld a társadalmi-gazdasági folyamatokat. A földhasználat alakulásának forgatókönyvét vizsgálva például egy viszonylag érdekes gazdasági paradoxonnal találjuk magunkat szemben: annak ellenére, hogy a XX. század elejére úgy tűnik közelítésre kerülnek a különböző államok földhasználatra vonatkozó jogszabályai és aktívan növekszik a mezőgazdaságilag művelt és lakott területek aránya, mégis maradnak olyan szűz területek, akár a fejlett tőkés országokban is, amelyeket különféle okok miatt nem sikerül meghódítani. Itt valójában arról van szó, hogy a Föld struktúrája hatást gyakorol olyan gazdasági folyamatok szabályozására, amelyekről eddig úgy vélték, hogy teljes mértékben az ember kezében van. Tehát a Föld bölcsen beavatkozik az ember által létrehozott, magasabb rendű társadalmi-gazdasági rendszerekbe, hogy megvédje a veszélyeztetett fajokat, beleértve magát az embert is. A Földnek megadatottak azok a paraméterek, amelyek segítségével bonyolultabb rendszereket is tud irányítani.

Az ember vonatkozásában is teljesen egyértelmű, hogy képes nála magasabb rendű rendszereket irányítani. Bár egy fejlettebb rendszerrel sokkal egyszerűbb kiegyezni, hiszen a magas fejlettségi szint előfeltételezi a békeszeretetet és a humanizmust. Isten szemszögéből tehát az ember bármilyen rendszert képes irányítani, pontosabban mondva, minden rendszer képes irányítani egy másikat. Ez az adottság tisztán kivehető a Föld és az ember kölcsönhatásának példájából, ahol az emberek szemében tehetetlennek tűnő Föld bölcs irányítási képességről tesz bizonyosságot.

Itt élénk tárul egy olyan folyamat, amit a Földről szóló tanításomban „az ember Tudatának a Föld Tudatában történő növekedésnek” nevezek. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy az ember Tudatának létezik egy olyan különleges fejlődési szintje, ahol a Tudat a Tudatban fejlődik, és a kettő egy elválaszthatatlan egységet képez. Az emberi Tudat az

örökkévaló fejlődés struktúrájában történő előrehaladásával fokozottan ráébred arra, hogy a cél nem más, mint az örök fejlődés, és ekkor a Föld Tudata is egyre inkább az örökkévaló fejlődés felé veszi az irányt úgy, hogy közben folyamatos intellektuális interakcióban van az emberrel. Ezen a szinten számos feladatot úgy tudunk megoldani, hogy gondolatainkba mélyülve, kölcsönhatásba kerülünk a Föld Tudatával, ahogyan Mózes tette, amikor kettéhasította a tengert, hogy átjutást biztosítson a tenger közepén. A Föld és az ember kölcsönhatása az örökkévalóság struktúrájában egy lényegében egyszerűen alkalmazható technológia, amely lehetővé teszi például az ökológiai rendszerek ember általi irányítását is.

A Föld örökkévaló fejlődésének megvalósításához meg kell értenünk a Föld és az ember közötti kölcsönhatás organikus struktúráját. Vegyük például azokat az ókori civilizációkat, amelyek fejlődésük során a legkietlenebb sivatagos területeket kiváló termőföldre alakították át, majd később hanyatlásnak indultak, az általuk valaha meghódított területek pedig újból elsivatagosodtak. Ebből arra következtethetünk, hogy a fent említett civilizációk eredendően magukban hordozták a fejlődés csiráit, hiszen bonyolult öntöző- és víztároló rendszereket tudtak építeni, a mértéktelen fogyasztásuk azonban egy idő után hanyatláshoz vezetett. A Föld szempontjából a fogyasztás nem haladhatja meg a termelést. Tehát az ember fejlődése azon az elven alapul, hogy az embernek sokkal többet kell adnia, mint amennyit elvesz. A Föld az emberi lét alapja, és ha jelen pillanatban az ember többet ad neki, akkor a jövőre tekintve saját magának alapozza meg a további fejlődéséhez szükséges irányítási struktúráját.

A Földről szóló tanítás keretében kidolgozásra került számos olyan technológia, amely bemutatja, hogy a Tudás pontosan meghatározott kritériumoknak megfelelő szintjein végighaladva, miként tudunk kölcsönhatásba kerülni a Földdel a jövőbeni örökkévaló fejlődés megvalósításának céljából. Tehát az embernek pontos tudásból kell merítenie

ahhoz, hogy biztosítani tudja az örök fejlődést. Az első szint elsajátításával megértjük, hogy Isten, a Föld és az ember struktúrájának a jövőbeni eseményekre irányuló kölcsönhatása első sorban a természet elemeiben nyilvánul meg. Elég egy bizonyos szemszögből szemlélni egy növényt, ahhoz, hogy az átalakulási rendszereken keresztül eljussunk a jövőbeni eseményekhez. Tehát a jövőt egyszerűbb egy növény struktúráján keresztül szemlélni, hiszen a növényvilágot az ember mindig befogadónak és megértőnek tekintette. Ez a Tudat általi Föld megismerésének az első aspektusa. Ha az Egy Isten Tudatának szemszögéből szemléljük a világot ahhoz, hogy adaptáljuk a tudatunkat Isten látásmódjához, rá kell hangolódunk az Ő gondolataira. A gondolat és a Föld Isten számára ugyan azt jelenti. Ez arra enged következtetni, hogy gondolatainkban ki tudunk fejleszteni bármilyen olyan konstrukciót, amely összhangban van az örökkévaló fejlődéssel. Tehát az ember gondolataiban pozitív jövőképeket építhet ki, vagy legalább meghatározhat valami pozitív kritériumokat a jövőre nézve és ezáltal, ugyanúgy mint Isten, létrehozhat magának egy maximálisan pozitív jövőt. Hiszen Isten számára az effajta gondolkodás a végtelen fejlődést jelenti.

A Föld lehetséges fejlődési irányzatainak változandósága Isten gondolatataival hozható párhuzamba. Ha ebből a szempontból foglalkozunk a kérdéssel, rájövünk, hogy Isten gondolatai főként Isten szellemi állapotától (vagyis Szellemének állapotától) függenek. Itt tudatára ébredünk annak, hogy Isten gondolkodása gyakorlatilag az emberi gondolkodás jegyeit viseli magán, Isten gondolatainak megtestesülése pedig maga a Föld.

A Föld megértése és az örök fejlődésének elősegítése közelebb vonja Istent mindennapi életünkhöz. Ha logikusan végiggondoljuk ezt a folyamatot, akkor rájövünk, hogy mindez a következő ok-okozati összefüggések alapján történik: ha ismerjük a talaj termőképességének törvényeit, több gabonát tudunk termelni, ha viszont ismerjük Isten elképzelését a termőföldek hozamának növelésére

vonatkozólag, akkor végtelen mennyiségű gabonát tudunk termelni, pontosabban mondva pedig végtelen mennyiségű növényt tudunk termelni egy helyen végtelen időig.

Ez arra a következtetésre vezet bennünket, hogy a mezőgazdasági termelés tökéletesítése érdekében elsősorban a Tudatunkat kell a Föld megismerése és mélyebb megértése felé irányítani. Más civilizációkra vagy bolygókra irányuló technológiákkal ellentétben a Földhöz kapcsolódó irányítást az esetek nagy többségében nyomon tudjuk követni, hiszen az elért eredmények a gyakorlati életben is észlelhetővé válnak. Álljunk meg egy pillanatra és gondolkozzunk el: mit kell tennünk ahhoz, hogy megakadályozzuk például egy száradó fa pusztulását? Hogyan tisztítsuk meg a káros környezeti hatások miatt elszennyeződött folyót a saját Tudatunkkal?

Amikor ebben az irányban kezdünk el tudatos lépéseket tenni, meglátjuk, hogy a Föld hatványozottan viszonzza minden erőfeszítésünket: azzal jutalmaz bennünket, hogy elősegíti az életünkben bekövetkező események zökkenőmentes és békés lefolyását, akár egy növény, amely egyfajta szűrőként felfogja a negatív részecskéket és, ezáltal harmonikus környezetet biztosít az ember számára. Ha a Föld eltartó képességére úgy tekintünk, mint egy ellátási rendszerre, akkor nyilvánvalóvá válik számunkra, hogy ebben a rendszerben nem fordulhat elő zavar vagy fennakadás. Hiszen egy úrállomás élelmiszerral, ivóvízzel és üzemanyaggal való ellátását is zavartalanul kell biztosítani. Ahhoz, hogy ez az ellátási rendszer végtelen mennyiségű természeti erőforrást tudjon biztosítani, teljes mértékben irányíthatónak kell lennie és végtelen fejlődési struktúrával kell rendelkeznie. Ha a Föld helyre tudja állítani a tartalékait, vagyis önregeneráló funkciókkal rendelkezik, akkor valószínűleg az erőforrások megújulási körfolyamatának időtartamát is valamilyen módon csökkenteni lehet és, ezáltal elérni a Föld, a talaj és az életvitelhez szükséges javak gyors megújulását. Az elpusztult vagy megváltozott elemekre vonatkozó információknak a helyreállítása Isten kezeiben van. Hiszen a növények esetében is az évszakok változása miatt bekövetkező pusztulást a

Teremtő törvényei alapján helyreállítás követi.

Amikor ebből a megközelítésből tekintünk az időtengelyre, akkor meglátjuk, hogy a matéria változásának az eleme lényegében a Föld időirányítási struktúrájában van. Ha helyre szeretnénk állítani például egy olyan falevelet, amely valaha létezett a Földön, akkor gondolatainkban ezt a falevelet át kell helyeznünk a Világ központjába, hogy biztosítani tudjuk számára a fejlődés teljes szabadságát, ennek következtében a levél körül tér alakul ki, a Föld pedig szabad területet bocsát az ember rendelkezésére céljának megvalósításához. A civilizáció fejlődése is hasonló módon zajlott: kezdetben voltak szabad területek, amelyeket az ember elfoglalhatott. Lényegében ez volt a Világ eredendő rendje. Az ember előtt nem merültek fel gazdasági javak korlátozottságával vagy erőforrások kimerítésével kapcsolatos problémák, csupán új területek meghódításával illetve kihasználatlan területek művelésbe vonásával kellett foglalkoznia. Mindazonáltal a területek rohamos benépesítése ma már arra ösztönzi az embert, hogy más módon próbáljon területet teremteni magának – például tudati technológiák alkalmazásával... Természetesen a Föld területe a feltámasztási technológiák alkalmazása révén is növekszik, de csupán a feltámadott Lélekszám arányában, a további fejlődés előfeltételezi azonban azt, hogy az ember képes legyen önállóan megoldást találni a saját életterének bővítésére. Itt inkább arról van szó, hogy az élettér bővítése kiterjeszthető a passzív irányítási rendszerre, amikor az ember mindenekelőtt a szellemi életterét fejleszti, célokat tűz ki maga elé és céltudatosan törekszik azok megvalósítására.

Tegyük fel, hogy az embernek egy következő feladatot kell megoldania: csökkentenie kell a Föld és a Hold közötti távolságot. Tudati technológiák alkalmazásával ki kell terjesztenie a Föld térfogatát és a körülötte lévő atmoszférát, miközben fokozottan ügyelnie kell arra, hogy ne sértse meg a Hold szabadságát és ne térítse el a keringési pályájáról. Ehhez tisztában kell lennie a gravitáció törvényeivel és értenie kell, hogy a Teremtő a Világegyetem minden elkülönített

objektumát sérthetlenségi joggal ruházta fel. Ez eddigiekből az következik, hogy a Világűr vákuum struktúrája ugyanúgy, mint a távoli objektumok elhelyezkedési rendszere úgy van kialakítva, hogy biztosítsa az elkülönített objektumok magánszférájának a sérthetlenségét. Hiszen tudjuk, hogy a Világűrben igen ritka számban fordulnak elő olyan mértékű ütközések, amelyek égitestek megsemmisüléséhez vezetnek.

Tehát a külső Világ, mint optikai kozmosz, úgy van kialakítva, hogy bármely feladat megoldása során elvárja tőlünk, hogy elsődlegesen a sérthetlenség és a fejlődési egyenlőség feltételeinek betartására összpontosítsunk. Tehát a fenti logikai feladatot a következőképpen kell megoldani: „A Föld térfogatát úgy kell megnövelnünk, hogy közbe ne sértsük meg más égitestek magánszféráját. Tudatunkkal létre kell hoznunk egy olyan gravitációs erő paramétert, amely mindkét égitestet meg tudja tartani a saját keringési pályáján”. Tehát jelen esetben a fejlődési folyamat egyik legfontosabb feltétele – a materiális világban megnyilvánult objektumok fejlődési szabadságának a tiszteletben tartása.

Mi történik akkor, ha gondolkodásunk során az egyik gondolat útját egy másik keresztezi: egy olyan rezonancia alakul ki, amely lehetetlenné teszi a gondolatok kifejlődését. Ilyenkor akaratumk erejével az egyik gondolatot alá kell rendelnünk a másiknak, azaz a gondolatstruktúra egy alsó szintjére kell elhelyeznünk. Isten is gondolkodva teremtette meg a Világot, gondolatai eközben nem keresztezték egymást, hanem egy szabályos struktúrába épültek ki. A matéria is egy hasonló struktúrába lett kifejlesztve, ezért a materiális világ minden egyes eleme egyforma tartalmi töltettel bír. Így saját gondolkodásunk példáján megvizsgálhatjuk, hogyan fejlődik ki a materiális szinten megnyilvánult Világ fizikai matériája.

Ha Istennel azonos módon ítéljük meg a fenti folyamatokat, rájövünk, hogy a külső vákuum tulajdonképpen nem más, mint egy sűrű, visszatartó erővel bíró matéria. Ahhoz, hogy a Föld struktúráját ki tudjuk terjeszteni a vákuumba, csupán annyit kell tennünk, hogy Tudatunkkal beállítjuk az egyensúly fenntartási paramétereit.

Természetesen ez a feladat komolyabb fizikai ismereteket is igényel, de elméleti megközelítésben tulajdonképpen így működnek a konkrét irányítási rendszerek.

Egy eltávolított szerv regenerálásához például mindenekelőtt rögzítenünk kell azt a tényt, hogy ezzel a cselekedettel nem sértjük meg más rendszerek érdekeit és szabadságait. A feladat elvégzéséhez meg kell ismernünk a szerv felépítését és törekednünk kell arra, hogy pontosan megfeleljen Isten eredeti elképzelésének. Ha a tudatunkban létrehozott szerv azonos lesz az Isten által eredetileg megteremtett szervvel, akkor egy olyan fenntartható irányítási rendszerre teszünk szert, amely szinkronba hozza a szerv további fejlődését a Föld fejlődési törvényeivel.

Azzal hogy visszatükrözzük a Földtől és az élet struktúrájától eredő külső irányítási rendszert, azaz bevonzzuk a Föld, a növények és a természeti világ fejlődésének attribútumait, elősegítjük a tökéletes norma állapot helyreállítását az ember és ezzel egyidejűleg a Föld tekintetében is. Hiszen az ember norma állapota hatással van a Föld norma állapotára is. Ez egy bonyolult többrétű folyamat: az emberek régóta tudják, milyen pozitív hatással van rájuk a természettel való érintkezés, még ha közvetett módon is, akár a tudatunkban vagy egy természetismereti filmben megjelenő képek révén, arról nem is beszélve, milyen hatás érhető el akkor, amikor az ember valóban segít a természetnek és ennek megfelelően fejlődik.

A Földről szóló tanításomban bemutatásra kerül, hogy a Földdel és környezetünkkel való kölcsönhatás technológiáinak milyen széles skálája áll rendelkezésünkre. Minél mélyebben értelmezzük az Egy Isten és Teremtő jelenlétét a körülöttünk lévő valóságban, annál pontosabban tudjuk kiválasztani az előttünk álló feladatok megoldásához szükséges irányítási rendszereket.

Saját feladatainak megoldása szempontjából érdemes lenne ismételten áttanulmányozni a fentebb bemutatott érveket, példákat és irányítási gyakorlatokat, majd egyszerű koncentrációs gyakorlatként hosszabb ideig megtartani az

adott feladatra irányuló gondolatokat. A feladat passzív megtartása az elmében, akár az előadás többszöri meghallgatása alapján is, gyors és egyszerű megoldást tud nyújtani. Ez gyakorlatilag egy olyan eszköz, amely segítségével, meglátják, milyen mértékben lehet segítségünkre és, milyen radikális változásokat hozhat a Föld vagy csupán a Földdel kapcsolatos elmélkedés a mindennapi életükben.

Ezzel befejezem a mai előadásomat! Köszönöm a figyelmüket!

**GRIGORII GRABOVOI PR KONSALTING
TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT**

<http://pr.grigori-grabovoi.world>